

Bibliaóra – 2026. július 23.

Előfohász: „Az Úr azonban ezt kérdezte: Igazad van-e, hogy haragszol (Jón 4,4)?!” Ámen.

Kezdő ének: 146. zsoltár: „Áldjad, lelkem, az Urat...”

Előima: Urunk, mennyei Édesatyánk! Dicsér Téged a lelkünk, mert Te vagy az élő Isten. Valljuk a zsoltár írójával együtt: amíg élünk, Téged akarunk dicsérni. Mégis meg kell vallanunk Előtted, hogy sokszor hamarabb tekintünk emberekre, körülményekre vagy saját erőnkre, mint Rád. Könnyebben elfoglal bennünket a félelem és az aggodalom, mint a hála és a bizalom. Bocsásd meg ezt nekünk! Köszönjük, hogy Te nem olyan vagy, mint az ember, akinek ereje és tervei elmúlnak. Te megmaradsz örökké. Hűséges vagy ígéreteidhez, igazságot szolgáltatasz az elnyomottaknak, kenyeret adsz az éhezőknek, felemeled a megroskadtakat, és nem feledkezel meg azokról sem, akiket a világ elfelejtett. Köszönjük Neked Jézus Krisztust, Akiben láthatóvá lett a Te irgalmad és könyörületed. Benne megnyíltak a vakok szemei, a megkötözöttek szabaddá lettek, a betegek gyógyulást nyertek, a szegények pedig meghallották az evangélium örömhírét. Köszönjük, hogy ma is ugyanaz a Megváltó áll közöttünk az Ő Igéje és Szentlelke által. Most, amikor megnyitjuk a Szentírást, kérünk, nyisd meg a mi szívünket is. Taníts bennünket arra, hogy ne csupán értsük ezt a zsoltárt, hanem engedelmes szívvel éljük is. Erősítsd bennünk azt a hitet, amely egyedül Benned reménykedik, és formálj bennünket olyan emberekké, akik életükkel is Téged dicsőítenek. Uralkodj közöttünk most is, mert egyedül Téged illet minden dicsőség. Ámen.

Textus: Zsoltárok könyve 146. része: *„Dicsérjétek az Urat! Dicsérd, lelkem, az Urat! Dicsérem az Urat, amíg élek, zsoltárt zengek Istenemnek, míg csak leszek. Ne bízzatok az előkelőkben, egy emberben sem, mert nem tud megtartani. Ha elszáll a lelke, visszatér a földbe, és azonnal semmivé válnak tervei. Boldog az, akinek Jákób Istene a segítsége, és Istenében, az Úrban van a reménysége, aki az eget és a földet alkotta, meg a tengert, és ami csak bennük van; ő meg is tart hűségesen mindenkor. Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, kenyeret ad az éhezőknek, kiszabadítja a foglyokat az Úr. Az Úr megnyitja a vakok szemeit, az Úr fölegyenesíti a görnyedezőket, az Úr szereti az igazakat. Az Úr őrzi a jövevényeket, támogatja az árvát és az özvegyet; de a bűnösöket tévútra vezet. Mindörökké uralkodik az Úr, a te Istened, ó, Sion, nemzedékről nemzedékre. Dicsérjétek az Urat!”*

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A **146. zsoltár** a dicsőítő zsoltárok közé tartozik. Fő üzenete, hogy az ember ne földi hatalmasságokban bízson, hanem Istenben, Aki örökké hűséges és gondoskodik népéről.

1–2. versek – Dicsőítsd az Urat!

„Dicsérjétek az Urat!... Dicsérem az Urat, amíg csak élek.”

A zsoltár személyes elhatározással kezdődik: az író egész életében Istent akarja dicsőíteni. Elhatározni könnyű, megvalósítani nehezebb. Kicsoda dicséretem és hálaadásom tárgya? Kire figyelek, amikor nehéz, amikor könnyen mennek a dolgok? Aggodalmaskodás helyett hálaadás. Töprengés helyett dicsőítés. Milyen jó lenne földi életünket úgy végig élni, hogy amíg élünk, dicsérjük az Urat!

3–4. versek – Ne emberekben bizz!

„Ne bízzatok fejedelmekben, emberek fiában, aki nem tud megtartani.” A barátság nagy áldás a Szentírás lapjain, de egyetlen barát örök, Jézus Krisztus. Az emberekbe vetett bizalom nem állja meg a helyét. Az emberi vezetők és hatalmasok mulandók. Meghalnak, terveik véget érnek. A végső biztonságot nem ők adják, hanem Isten, Aki mindenek felett áll. Az ember teremtmény, a Teremtő pedig az Úr, akin kívül nincs más Isten.

5–7. versek – Boldog, aki Istenben reménykedik

Isten: a menny és a föld Teremtője, örökké hűséges, igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, kenyeret ad az éhezőknek, megszabadítja a foglyokat.

Az Ő mindennapi programja az életmentés. Nem ápol olyan kapcsolatokat, amelyek haszonlesésből állnak Mellette. Mögé felsorakozni áldás, élet, gyógyulás. Őt választani bőség, és nemcsak kenyérbőség. Mellette megmaradni a könnyörület megtapasztalása. Egyedül Benne reménykedsz? Egyedül Tőle függsz? Általa gyógyulsz lelkileg és testileg? Belé kapaszkodsz?

8–9. versek – Isten gondoskodása

Az Úr megnyitja a vakok szemét, felemeli a meggörnyedteket, szereti az igazakat, oltalmazza a jövevényt, támogatja az árvát és az özvegyet, de megghiúsítja a gonoszok útját. Ez jól mutatja Isten különös figyelmét a kiszolgáltatottak iránt. Jézus már első fellépésénél magára vonatkoztatta az Írást az ézsaiási tekercset olvasva: *„Az Úrnak Lelke van énrajtam, mert felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessek az Úr kedves esztendejét (Lk 4,18-19).”* Amikor pedig a fogságban lévő Keresztelő János küldte Hozzá tanítványait a dilemmák közepette Jézus így válaszolt nekik: *„Menjétek, és mondjátok el Jánosnak, amiket hallotok és láttok: vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdettetik az evangélium, és boldog, aki nem botránkozik meg énbennem (Mt 11,4-6).”*

146. zsoltár

„Kenyeret ad
az éhezőknek.”

„Az Úr megszabadítja
a foglyokat.”

„Az Úr megnyitja
a vakok szemét.”

„Az Úr felemeli
a meggörnyedteket.”

„Igazságot szolgált az A leprások meggyógyítása (Lk 17,11-18); a hamis elnyomottaknak.” bíró példázata (pl. Lk 18,1-8).

Az „**elnyomottak**” elsősorban olyan embereket jelöl, akik nyomorúságot, igazságtalanságot vagy súlyos terheket szenvednek el. Jézus gyógyítása és szabadítása ezért jól szemlélteti azt, amit a zsoltár Isten könyörületéről mond. **Amit a 146. zsoltár az Úrról állít, azt Jézus a földi szolgálatában láthatóvá tette.** Ő adott kenyeret az éhezőknek, megnyitotta a vakok szemét, felemelte a meggörnyedteket, megtisztította a leprásokat, megszabadította a meggyötörteket, és ezzel megmutatta Isten irgalmát és országának erejét.

10. vers – Isten örökké uralkodik

„Uralkodik az Úr mindörökké... Dicsérjétek az Urat!”

A zsoltár ugyanazzal a felhívással zárul, amellyel kezdődött: dicsérni kell az Urat, mert az Ő uralma örökké tart.

Fő tanulságok

- Isten megbízhatóbb, mint bármely emberi vezető.
- Az Úr hűséges, igazságos és irgalmas.
- Különösen törődik a gyengékkel, szegényekkel és elesettekkel.
- Az Istennel való bizalom valódi reménységet ad.
- Az élet természetes válasza Isten jóságára a hála és a dicsőítés.

Ez a zsoltár arra hív, hogy a reménységünket ne mulandó emberi erőbe, hanem az örökké hűséges Istenbe helyezzük.

Közének: 226. dicséret 1. verse: „Krisztusom kívüled...”

Textus: Pál apostol Timóteushoz írott II. levele 3. fejezet 10-17. versei: *„Te azonban követőjévé lettél az én tanításomnak, életmódomnak, szándékomnak, hitemnek, türelmemnek, szeretetemnek, állhatatosságomnak, üldöztetéseimnek, szenvedéseimnek, amelyek Antiókhiaiban, Ikóniumban, Lisztrában értek. Milyen nagy üldöztetéseket viseltem el, és mindegyikből megszabadított az Úr! De mindazokat, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, szintén üldözni fogják. A gonosz emberek és ámtók pedig még tovább mennek a rosszban,*

tévelyegve és másokat is megtévesztve. De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál, tudván, kiktől tanultad, mivel gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölccsé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által. A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy az Isten embere tökéletes és minden jó cselekedetre felkészített legyen.”

Kedves Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Pál apostol a második Timóteushoz írt levélben már élete alkonyán szól szeretett tanítványához. Tudja, hogy földi szolgálata hamarosan véget ér, ezért nem csupán tanácsokat ad, hanem egész életét állítja Timóteus elé példaként. A keresztyén ember számára nem elegendő a helyes tanítás ismerete. Az életnek és a tanításnak összhangban kell állnia. A hitelesség ott kezdődik, ahol az ember azt is megéli, amit hirdet.

Timóteus nemcsak hallotta Pál tanítását, hanem hosszú éveken át együtt élt vele. Ismerte életvitelét, látta döntéseit, tapasztalta hitét, türelmét, szeretetét, állhatatosságát, sőt üldöztetéseinek és szenvedéseinek is tanúja volt. Pál ezzel arra emlékezteti őt, hogy a tanítványság nem pusztán ismeretek átvételét jelenti, hanem egy életforma elsajátítását. Most, amikor mestere hamarosan eltávozik, Timóteus feladata nem a csüggedés, hanem a hűséges folytatás. A stafétabotot át kell vennie.

Az apostol olyan lelki tulajdonságokat sorol fel, amelyek nélkül nincs keresztyén szolgálat. Az első a hit, amely Isten ajándéka, és amely megtart minden körülmények között. A hithez türelem társul. Ez különösen fontos azok felé, akik eltévelyedtek vagy még keresik az igazságot. A türelmet szeretet követi, amely a keresztyén élet beteljesedése. Ahogyan Pál az első korinthusi levélben írja: **„Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.” (IKor 13,13.)** Ebben a szakaszban a reménység helyett az állhatatosság kerül előtérbe, hiszen a Krisztus melletti kitartás nélkül senki sem érheti el a neki készített jutalmat.

Pál nem hallgatja el a szenvedéseket sem. Felidézi az első missziói út eseményeit Pisidiai Antióchiában, Ikóniumban és Lisztrában, ahol üldöztetéseket és nyomorúságokat kellett elszenvednie. Timóteus később maga is csatlakozott hozzá, így saját szemével láthatta, milyen árat kell fizetni Krisztus szolgálataért. Az apostol mégsem keserűséggel tekint vissza ezekre, hanem hálával vallja: „Mindezekből megszabadított engem az Úr.” Isten nem mindig a szenvedéstől óvja meg gyermekeit, hanem a szenvedésben őrzi meg őket. Ezért a hívó ember biztonsága nem a problémák hiányában, hanem Isten hűségében van.

A Krisztus követésének útja mindig magában hordozza a keresztet. Nem a szenvedés vált meg bennünket, hiszen megváltásunk egyedül Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása által lehetséges. Ugyanakkor a tanítványság útján

nem kerülhetjük el a megpróbáltatásokat. Nem a keresztyént kell lefűrészelni, hanem hittel hordozni azt. A keresztyén élet nem a kényelemről szól, hanem az engedelmességről. Aki Krisztust követi, annak vállalnia kell azt is, hogy olykor szembe kerül a világ értékrendjével.

Pál figyelmeztet arra is, hogy a gonosz emberek és a csalók egyre mélyebbre süllyednek. Másokat is félrevezetnek, miközben önmagukat is becsapják. Látszólag sikeresek lehetnek, de útjuk végül pusztulásba vezet. A hívő ember útja ezzel szemben a hűség útja. Timóteusnak nem új tanításokat kell keresnie, hanem megmaradnia abban, amit Istentől kapott.

Az apostol különösen hangsúlyozza a lelki örökség jelentőségét. Timóteus nem magától jutott hitre. Nagyanyja, Lóisz, édesanyja, Euníké, a gyülekezet presbiterei és maga Pál apostol is részt vett lelki nevelésében. A hit egyik nemzedékről a másikra öröklődik tovább. Ezért nem szégyen tanulni. Nem szégyen hitismeretet szerezni. Nem szégyen olyanoktól tanulni, akik előttünk járnak a hit útján. Az igazi szégyen az, amikor valaki elfordul az igazságtól.

Timóteus gyermekkorától ismerte a Szentírást. Milyen nagy ajándék, ha valaki úgy nőhet fel, hogy Isten Igéje természetes része az életének. A gyermekkorban hallott bibliai történetek, az aranymondások, a gyülekezeti alkalmak és a tábori élmények egész életünket elkísérhetik. A bibliai kegyesség formálja gondolkodásunkat, megerősíti hitünket és megőriz bennünket a tévtanításoktól. A zsidók ezt bölcsességnek nevezték, a görögök is keresték a bölcsességet, számunkra azonban Isten bölcsessége maga Jézus Krisztus.

Ezért hangsúlyozza Pál, hogy a teljes Írás Istentől ihletett. Alkalmas a tanításra, a feddésre, a megjobbításra és az igazságban való nevelésre. Az Ige nem csupán ismeretet közöl, hanem átformálja az ember életét. Újra és újra megvizsgál bennünket, leleplezi bűneinket, vigasztal nyomorúságainkban, és megmutatja az engedelmesség útját. Az Írás egyszerre támasz, menedék és erőforrás. Pál maga is az Ószövetségből meríti példáit: Mózes, Dávid és a próféták mind Krisztusra mutatnak. A teremtés rendje sem pusztán erkölcsi tanítás, hanem Isten akaratának kijelentése. Az Írás célja nem az önigazolás, hanem hogy Krisztushoz vezessen, és felkészítsen minden jó cselekedetre.

A szakasz végén Pál egy különleges megszólítással él: „Isten embere.” Az Ószövetségben így nevezték azokat, akik Isten akaratát hirdették és életükkel is képviselték Urukat. Mózes, a próféták és Dávid egyaránt ilyen emberek voltak. Most Timóteus kapja ezt a megszólítást. Ez nem kiváltságot jelent, hanem küldetést. Az egyház vezetői sem saját érdekeiket képviselik. A presbitérium nem érdekek ütközőtere, hanem kegyelemből élő testvérek közössége, megváltott bűnösök szolgálata.

Ez az Ige ma bennünket is megszólít. Vajon megmaradunk-e az apostoli tanításban? Engedjük-e, hogy Isten Igéje formálja életünket? Készek vagyunk-e vállalni Krisztus követésének örömeit és nehézségeit egyaránt? És végül a

legfontosabb kérdés: Isten emberei vagyunk-e? Számíthat-e ránk az Úr, aki kegyelmével megtalált, elhívott és szolgálatába állított?

Utóima: Mennyei Édesatyánk! Hálát adunk Neked, hogy Igéd ma is élő és ható, és nem hagy bennünket a magunk gondolatai között bolyongani. Köszönjük, hogy újra emlékeztettél arra: a hit nem csupán szavakból áll, hanem olyan életből, amely Benned gyökerezik, és Krisztust tükrözi. Megvalljuk Előtted, hogy sokszor könnyebb beszélnünk Rólad, mint hűségesen követnünk Téged. Sokszor inkább a kényelmet választjuk, mint az engedelmisséget, inkább a magunk igazát keressük, mint a Te igazságodat. Kérünk, bocsásd meg, amikor engedünk a világ hangjának, és elhalkul bennünk a Te Igéd. Köszönjük Neked mindazokat, akiken keresztül hitre vezettél bennünket. Köszönjük a szülőket, nagyszülőket, lelkipásztorokat, hitoktatókat, presbitereket és testvéreket, akik életükkel is bizonyosságot tettek rólad. Add, hogy mi is olyan emberekké lehessünk, akik után mások könnyebben találják meg a Hozzád vezető utat. Urunk, őrizd meg bennünket az eltévelyedéstől! Adj alázatot, hogy tanulni akarjunk, bölcsességet, hogy felismerjük az igazságot, és bátorságot, hogy meg is maradjunk benne. Ne engedd, hogy a változó világ elsodorjon bennünket, hanem gyökereztess egyre mélyebben a Szentírásban, hogy abból éljünk, abból merítsünk erőt, és annak világosságában hozzuk meg döntéseinket. Kérünk, amikor megpróbáltatások érnek bennünket, ne engedd, hogy elcsüggedjünk. Emlékeztess arra, hogy Te nem hagytad magára Pál apostolt sem, és ma sem hagyod el azokat, akik Benned bíznak. Adj állhatatos hitet, türelmes szeretetet és olyan reménységet, amely nem a körülményeinkből, hanem Krisztus győzelméből fakad. Formálj bennünket a Te Igéddel! Feddj meg, amikor szükséges, igazíts helyre, amikor letérünk az útról, taníts, vigasztalj és bátoríts. Ne engedd, hogy csupán hallgatói legyünk Igédnek, hanem engedelmes cselekvői is. És amikor eljön az a nap, hogy ránk tekintesz, hadd ne a saját érdemeinket akarjuk felmutatni, hanem azt a kegyelmet, amelyet Krisztusban kaptunk. Add, hogy hűséges szolgákként állhassunk meg Előtted, akiket Igéd készített fel minden jó cselekedetre. Maradj velünk, Urunk! Őrizd meg gyülekezetünket az igazságban, erősítsd a gyengéket, keresd meg az eltévedteket, és taníts bennünket úgy élni, hogy életünk Téged dicsőítsen. Jézus Krisztusért kérünk, hallgasd meg imádságunkat. **Ámen.**

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „A gyülekezetek pedig erősödtek a hitben, és naponként gyarapodtak lélekszámban (ApCsel 16,5).” Ámen.

Ének: 465. dicséret: „Csak vezess Uram végig és fogd kezem...”